

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urtos/7/2025
Identifikačné číslo spisu:	8024200031
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8024200031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci odsúdeného L. I. pre trestný čin krádeže podľa § 205 ods. 1, ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky a iné na neverejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2025 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného L. I. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 3. septembra 2025, sp. zn. 8Ntc/2/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného L. I. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 3. septembra 2025, sp. zn. 8Ntc/2/2024, podľa § 416 ods. 1 Trestného poriadku, § 68 ods. 2 Trestného zákona vyslovil, že odsúdený L. I. sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, určenej mu uznesením Krajského súdu v Prešove z 11. apríla 2024, sp. zn. 8Ntc/2/2024, v trvaní 4 rokov, za súčasného nariadenia probačného dohľadu v trvaní 2 rokov, neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov a 8 dní, uloženého mu rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 10. januára 2023, sp. zn. 8Ntc/10/2022, ktorým bolo rozhodnuté, že sa na území Slovenskej republiky uzná a vykoná rozsudok Okresného súdu v Příbrame z 26. mája 2022, sp. zn. 19T/44/2022, ktorým bol odsúdenému uložený úhrnný spoločný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov, so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, a trestný rozkaz Okresného súdu v Příbrame zo dňa 26. mája 2020, sp. zn. 1T/51/2020, ktorým bol odsúdenému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, odsúdený vykoná.

Bezprostredne po vyhlásení tohto uznesenia prokurátor sa vzdal práva podať sťažnosť proti uzneseniu. Odsúdený po porade so svojim obhajcom uviedol, že si ponecháva lehotu na podanie opravného prostriedku.

Podaním doručeným krajskému súdu 9. septembra 2025 (podanie podané a adresované krajskému súdu na pošte 8. septembra 2025, pozn.) odsúdený prostredníctvom ustanoveného obhajcu podal sťažnosť,

ktorú dodatočne písomne odôvodní. Podaním doručeným krajskému súdu 12. septembra 2025 podal samotný odsúdený sťažnosť proti vyššie uvedenému uzneseniu.

Podaním doručeným krajskému súdu 18. septembra 2025 prokurátor navrhol zamietnuť sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 2. októbra 2025, následne krajskému súdu 10. októbra 2025, samotný odsúdený doplnil svoju sťažnosť. V dodatku ku sťažnosti poukázal na novelu Trestného zákona a konkrétne ustanovenie § 405 Trestného poriadku. Taktiež poukázal na princíp právnej istoty a na odlišné stanovisko sudcu Petra Straku k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2024, sp. zn. PL. ÚS 3/2024 a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky celkovo prehodnotil v zmysle spomenutej novely trest vo zvyšnej časti a zaviazal ho splácaním škody spôsobenej jeho trestným konaním.

Podaním doručeným krajskému súdu 23. októbra 2025, odsúdený prostredníctvom ustanoveného obhajcu písomne odôvodnil sťažnosť. Úvodom zdôraznil, že krajský súd sa nevysporiadal riadne a presvedčivo s námietkou zaujatosti, ktorú vzniesol voči krajskému súdu na verejnom zasadnutí 3. septembra 2025. Podľa názoru odsúdeného krajský súd iba formálne zamietol jeho námietky zaujatosti bez vecného odôvodnenia, čo podľa neho možno vyhodnotiť, ako porušenie jeho práva na spravodlivý proces a porušenie zásady nestrannosti súdu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vo vzťahu ku skutkovým a právnym dôvodom sťažnosti odsúdený argumentoval, že krajský súd nesprávne vyhodnotil správanie odsúdeného počas skúšobnej doby. V tejto súvislosti konajúci súd prijal záver o neosvedčení sa odsúdeného bez náležitého zohľadnenia jeho pozitívnych prejavov počas trvania jeho skúšobnej doby, a to najmä, že sa riadne zamestnal, založil si rodinu a zabezpečil si stabilné bývanie. V tejto súvislosti mal podľa odsúdeného krajský súd taktiež v zmysle § 68 ods. 2 Trestného zákona zvážiť použitie aj iných, menej represívnych opatrení namiesto nariadenia výkonu trestu, a to napr. predĺženie skúšobnej doby, resp. uloženie primeraných povinností alebo obmedzení. Poznamenal, že aplikácia týchto menej represívnych opatrení by v prejednávacom prípade v súlade so zásadou proporcionality, a zároveň by umožnili účinnú kontrolu správania odsúdeného bez potreby opätovného výkonu trestu. Krajský súd však uvedenú zákonnú možnosť vôbec nevzal do úvahy, čím podľa názoru odsúdeného došlo k porušeniu zásady individualizácie trestnej represie a zásady ultima ratio.

Na základe všetkých doteraz uvedených skutočností mal odsúdený za to, že napadnuté uznesenie krajského súdu trpí závažnými vecnými a procesnými nedostatkami, na podklade ktorých je potrebné toto uznesenie v súlade s § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 Trestného poriadku správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného L. I. nie je dôvodná.

Najvyšší súd z predloženého spisu a ďalších doplnených skutočností zistil nasledovné:

Uznesením Krajského súdu v Prešove z 11. apríla 2024, sp. zn. 8Ntc/2/2024, bol odsúdený L. I. podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 10. januára 2023, sp. zn. 8Ntc/10/2022, ktorým bolo rozhodnuté, že sa na území Slovenskej republiky uzná a vykoná rozsudok Okresného súdu v Píbrame z 26. mája 2022, sp. zn. 19T/44/2022, a tiež trestný rozkaz Okresného súdu v Píbrame z 26. mája 2020, sp. zn. 1T/51/2020. Skúšobná doba podmienene prepustenia plynula od 11. apríla 2024 a bola určená na 4 roky so súčasným nariadením probačného dohľadu na 2 roky.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že odsúdený L. I. bol trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza z 25. apríla 2025, sp. zn. 1T/27/2025, uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa §

194 ods. 1 Trestného zákona pre skutok, ktorého sa dopustil 25. januára 2025 a bol mu uložený podľa § 194 ods. Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Z lustrácie v systéme Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže vyplynulo, že odsúdený nastúpil výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený vyššie uvedeným trestným rozkazom, 6. júna 2025.

Z lustrácie v systéme Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky tiež vyplynulo, že odsúdenému bolo 16. apríla 2025 vznesené obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného Zákona pre skutok z 15. apríla 2025. Najvyšší súd z aktuálneho odpisu z registra trestov zistil, že pre uvedený skutok bol L. I. odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza z 29. júla 2025, sp. zn. 2T/72/2025, na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a súčasne bol zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza z 25. apríla 2025, sp. zn. 1T/27/2025. Odsúdený trest vykonal 15. októbra 2025.

Podľa § 416 ods. 1 Trestného poriadku o tom, či sa podmiennečne prepustený osvedčil alebo zvyšok trestu vykoná, rozhoduje súd na verejnom zasadnutí. Rozhodnutie, že sa podmiennečne prepustený osvedčil, môže so súhlasom prokurátora urobiť aj predseda senátu.

Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona ak podmiennečne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou.

Podmiennečným prepustením sa odsúdenému dáva možnosť, aby preukázal, že nepodmiennečný výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný a účel trestu možno dosiahnuť s uložením primeranej skúšobnej doby aj trestom na slobode. Pokiaľ má podmiennečne prepustený viesť v skúšobnej dobe riadny život, znamená to, že rešpektuje právny poriadok a neporušuje právne normy. Ak však tieto závažným spôsobom alebo vo väčšom rozsahu poruší, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin - ako aj v tejto veci - vypovedá to o tom, že podmiennečné prepustenie nespĺnilo svoj cieľ a je potrebné, aby odsúdený vykonal aj zvyšok trestu odňatia slobody.

Z ustanovenia § 68 ods. 2 Trestného zákona je zrejmé, že na to, aby súd vyslovil, že podmiennečne prepustený sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody osvedčil, musia byť súčasne (kumulatívne) splnené dve zákonné podmienky a podmiennečne prepustený musí viesť riadny život a splniť súdom uložené obmedzenia a povinnosti.

Naopak, k rozhodnutiu o neosvedčení podmiennečne prepusteného môže dôjsť aj v priebehu skúšobnej doby vtedy, ak podmiennečne odsúdený v skúšobnej dobe nevedie riadny život alebo nevykonáva riadne iné uložené sankcie alebo neplní uložené obmedzenia alebo povinnosti. Z negatívneho vymedzenia týchto podmienok spojkou „alebo“ vyplýva, že ak súd zistí, že podmiennečne odsúdený svojím správaním porušil čo i len jednu z uvedených podmienok, nariadi výkon nepodmiennečného trestu odňatia slobody a vysloví, že podmiennečne prepustený sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Takéto rozhodnutie je totožné s rozhodnutím, ktoré súd môže za rovnakých podmienok urobiť po uplynutí celej skúšobnej doby. Pri posudzovaní otázky, či sa podmiennečne prepustený osvedčil, možno hodnotiť len okolnosti, ktoré nastali v skúšobnej dobe.

Pre rozhodnutie o neosvedčení podmiennečne prepusteného z výkonu trestu odňatia slobody nepostačia, napr. len drobné morálne poklesky v správaní odsúdeného v rámci povinnosti viesť riadny život, či menej významné porušenie niektorej povinnosti, pokiaľ k nemu nedochádza opakovane (sústavne). Nie každé pochybenie, ku ktorému došlo v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia, musí automaticky

viest' k rozhodnutiu o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe a je potrebné vždy osobitne zohľadniť a prihliadnuť na konkrétne okolnosti prípadu a na jej špecifiká. K hodnoteniu, či odsúdený v skúšobnej dobe viedol riadny život, musí súd pristupovať komplexne a posudzovať jednotlivé skutočnosti týkajúce sa života odsúdeného vo vzájomnej súvislosti. Rozhodnutie o tom, či sa podmiennečne odsúdený osvedčil alebo nie závisí od úvahy súdu a individuálnych okolností konkrétneho prípadu.

Po oboznámení sa s obsahom spisu najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým uznesením krajského súdu, podľa ktorého odsúdený L. I. v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život a teda sa neosvedčil, a preto je potrebné, aby zvyšok uloženého trestu odňatia slobody vykonal. Najvyšší súd považuje takýto záver krajského súdu za vecne i zákonne správny, aj keď zistil pochybenie krajského súdu, ktorý vychádzal z neúplných a neaktuálnych údajov, preto najvyšší súd dopĺňa nasledovné:

Ako už bolo uvedené vyššie, správne krajský súd zistil, že odsúdený L. I. bol trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza z 25. apríla 2025, sp. zn. 1T/27/2025, uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona pre skutok ktorého sa dopustil 25. januára 2025, avšak tiež bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza z 29. júla 2025, sp. zn. 2T/72/2025, na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a súčasne bol zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza z 25. apríla 2025, sp. zn. 1T/27/2025, a to z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona pre skutok z 15. apríla 2025. Uvedené skutočnosti najvyšší súd považuje za rozhodujúce, keďže odsúdený bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a plynula mu skúšobná doba od 11. apríla 2024 po dobu štyroch rokov. Z uvedeného je zjavné, že skutky, pre ktoré bol následne odsúdený, boli spáchané v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia. V skutočnosti skúšobná doba plynula od 11. apríla 2024 do 15. apríla 2025, ktorým dňom bol vzatý do väzby vo veci vedenej neskôr na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 2T/72/2025.

Tieto okolnosti jednotlivo, ako aj v súhrne, svedčia o celkovom negatívnom postoji odsúdeného k dodržiavaniu právnych noriem. Napriek tomu, že odsúdený mal vedomosť o skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia, opakovane porušil právne predpisy tým, že spáchal dva úmyselné trestné činy dvoma skutkami. S poukazom na uvedené možno konštatovať, že podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody zjavne nesplnilo svoj účel. V konečnom dôsledku nie je bez významu, že odsúdený má celkovo 16 záznamov v registri trestov a možno hovoriť o opakovanej recidíve trestnej činnosti.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažnostný súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že odsúdený nevyužil „šancu“ zaradiť sa do života mimo výkonu trestu odňatia slobody pred uplynutím celej výmery uloženého trestu odňatia slobody. Spáchanie úmyselného trestného činu v kombinácii s opakovaným porušovaním zákona v zistenom rozsahu nemožno v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody tolerovať, keďže zistené okolnosti v súhrne nepochybne predstavujú podstatné porušenie Trestným zákonom ustanovených podmienok podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd preto, rozhodol správne a v súlade s § 68 ods. 2 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o námietky odsúdeného uvedené v sťažnosti je nutné uviesť, že najvyšší súd nezistil žiadne dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 405a Trestného poriadku a nasl., nakoľko tieto zákonné ustanovenia v tomto štádiu nie je možné na vec odsúdeného aplikovať. Pokiaľ odsúdený namietal, že sa krajský súd nedostatočne vysporiadal s ním vznesenou námietkou zaujatosti, táto sťažnostná námietka rovnako nie je relevantná. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd o námietke vznesenej stranou nekonal a to v súlade s § 32 ods. 6 Trestného poriadku, keďže táto nebola konkretizovaná, bola daná „generálne“ proti Okresnému súdu Prešov a Krajskému súdu v Prešove. Z takto podanej námietky nemožno dospieť k záveru, že je založená na dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku, navyše je zjavné že smeruje len k rozhodovacej činnosti súdu a týka sa riadneho procesného postupu súdu v konaní.

Správne postupoval krajský súd, keď postup podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku vyjadril v

napadnutom uznesení, z čoho je zrejmé, že námietka nezostala nepovšimnutá, ale krajský súd sa ňou riadne zaoberal.

Napokon k námietkam odsúdeného, že súd nezohľadnil jeho pozitívne prejavy počas trvania jeho skúšobnej doby, a to najmä, že sa riadne zamestnal, založil si rodinu a zabezpečil si stabilné bývanie, k čomu možno zväziť použitie iných, menej represívnych opatrení namiesto nariadenia výkonu trestu, a to napr. predĺženie skúšobnej doby, resp. uloženie primeraných povinností alebo obmedzení najvyšší súd uvádza, že odsúdený - napriek predchádzajúcim odsúdeniam, kedy už v čase rozhodovania o podmienечnom prepustení mal 14 záznamov v registri trestov a svojim správaním v skúšobnej dobe, dal jednoznačne najavo svoju ignoráciu k rešpektovaniu právnych noriem, keď ani nie po uplynutí jedného roka skúšobnej doby sa dopustil opätovne trestnej činnosti a následne ďalšej. Akékoľvek menej represívne opatrenie sa vo vzťahu k osobe odsúdeného javí ako neúčelné.

Najvyšší súd uzatvára, že v prejednávanej veci je primárnou úlohou súdov ochrániť spoločnosť pred odsúdeným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej protiprávnej činnosti, keďže vzhľadom na postoj odsúdeného k dodržiavaniu všeobecne záväzných právnych predpisov existuje vysoké riziko, že odsúdený bude aj naďalej konať protiprávne a prípadne i pokračovať v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd jeho sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.